

Uğur'un önünde duran boş kahve fincanını alan Melih, onun gazete okurken başını ovduğunu görünce sordu: "Usta, bir hap daha alır mısınız? Su getireyim mi?"

Uğur başını geriye doğru atarken masada duran ilaç kutusunu Melih'e uzattı. "Yok yok! Bu hapla mapla geçecek gibi değil. Çekmeceye koyuver sen şunu." Gazeteye göz atmaya devam ederken gece olanları düşündü: Çok içmişti. Alkolün açığa çıkardığı pişmanlık ve suçluluk duygusuyla şarkıyı dinlerken epey gözyaşı dökmüş, bunun üzerine bir de Aysel'den duydukları eklenince zihni yorgun düşmüştü. Birkaç saat uyuduktan sonra başında şiddetli bir ağrı ama içinde bir ferahlık hissiyle kalkmıştı yataktan. Bu hissini sebebini anlamaya çalıştı: Yıllardır derinlere itelediği acıları yerinden çıkarıp üzerine gözyaşı dökmesi miydi? Yoksa Aysel'in samimi açıklamaları, yıllardır kendisini suçlamasına ve yargılamasına son mu vermişti? Belki de ikisi birden, diye geçti aklından. Kırk yıl düşünse, Aysel'in geçmişinde böyle bir hikâyenin olabileceği aklına gelmezdi. Karısının cümlesini hatırladı: "Yıllarca bunu kabul etmedim! Başka türlü olduğuna inandırdım kendimi. Şimdi düşününce, seninle para için... Rahat bir hayatım olsun diye evlendiğimi görüyorum," derken zorlanmıştı kadın. Sesinde belli belirsiz bir utanç vardı ama bu Uğur için anlaşılmayacak bir durum değildi. Aysel'in onun kara kaşına kara gözüne gelmediğini biliyordu. Ne demişti rahmetlik annesi: "Oğlum, boyu posu yerinde, pek de hamaratmış, ben beğendim, bir de sen görsen!" Aysel onunla parası için evlenmişti de Uğur sevgisinden mi evlenmişti? O zamanlar ha Aysel, ha Ayşe, ha Fatma... Hiç fark etmiyordu onun için. Evlenmesinin iki nedeni vardı: Birincisi, annesini mutlu etmek. İkincisi, Meriç'e artık onu sevmediğini kanıtlamak ve onun kendi yoluna gitmesini sağlamak. Aklından bunlar geçerken dışarıdan yükselen sesleri duydu.

"Hele şükür! Sonunda anladın demek ülke ekonomisindeki büyümenin sahte olduğunu! Sen değil miydin daha seçime kadar şu masada durmadan bunları savunan? Bunlar giderse kaos olur diyordun da n'oldu şimdi? Birkaç ayda ne değiştirdi fikrini bakalım?" Konuşan Rahmi Bey emekli bir müsteşardı ve hoşsohbet bir adamdı ama canı sıkılmadıkça kahveye pek uğramazdı.

Sohbete katılmak üzere dışarı çıkan Uğur, İzmir yolunda yıllardır işlettiği köfteci dükkânını şimdilerde oğluna devreden Şinasi'nin cevabını duydu.

"Canım öyle dediysem... Bu hükümetin görüşlerini savunduğumdan demedim ki! Ben istikrarı savunduğumdan öyle dedim ama olmuyor işte! Durum belli. Kötüye gidiş var yani... Her şeye zam yağdı. Olmaz ki böyle!"

Uğur selam verip bir sandalye çekerken Şinasi'nin açıklamasına kulak verdi.

"Borsada da kötüye gidiş başladı."

Rahmi Uğur'a bakarak güldü. "Anlaşıldı şimdi nedeni." Şinasi'nin borsayla meşgul olduğunu bildiğinden doğrudan sordu: "Borsada para mı kaybettin? Doğru söyle."

Etrafta gülüşmeler olunca Şinasi biraz sıkılarak açıkladı. "Evet kaybettim. Evet ama ondan değil!"

Rahmi başını salladı. "Ondan ondan! Yoksa değişen ne var? Her hükümet başa geçti mi zam yağdırır, ilk defa mı yaşıyoruz bunu?"

"Hayır ilk defa değil ama borsa bile tahmin edilemez hale geliyorsa bir şeyler yanlış gidiyor demektir."

Rahmi güldü. "Adaletten eğitime her şey tartışmalı ama senin kıstasın borsa oldu, öyle mi? E ben sana ne diyeyim?"

Yan masadan biri, "Eee ateş düştüğü yeri yakar, çok mu kaybettin Şinasi abi?" diye sordu.

Adam derin bir nefes alarak cevap verdi. "Kaybettim işte biraz. Anlamıyorum ki ben bu iş! Gazetelerde birkaç yazarın tavsiyesine göre alıp satıyordum. Ekonomi yazarı bu adamlar! Yine

aynısını yaptım! Olmadı bu sefer. Üstelik geçen seneki kârın kaç misli gitti! Anlamıyorum ki nasıl işliyor bu borsa!”

Rahmi ciddi bir ifadeyle konuştu. “Geçen bir yerde okudum ve çok iyi anladım ben bu borsanın nasıl işlediğini. Size de anlatabilirim mi?” Herkes başını sallayınca ağır ağır konuşmaya başladı. “Bir zamanlar, köyün birine bir adam gelmiş ve tanesi on dolardan maymun alacağını söylemiş. Köyde çok maymun olduğu için köylüler sevinmişler ve ormana koşmuşlar... Ha babam da babam maymun yakalamaya başlamışlar... E tabii bu adam yüzlerce maymunu on dolardan satın alınca ortalıkta maymun azalmış ve yakalamak da zorlaşmış. Köylüler tam maymun yakalamaktan vazgeçmek üzerelermiş ki adam her maymun için yirmi dolar vereceğini söylemiş. Heveslenen köylüler tekrar maymun yakalama işine koyulmuşlar. Bir süre sonra da adam fiyatı yirmi beş dolara çıkarmış... Ancak artık o kadar az maymun kalmış ki bırakın yakalamayı, maymuna rastlamak bile zorlaşmış. Tam bu sırada adam, her bir maymun için fiyatı elli dolara çıkarmış ve köylülere demiş ki: ‘Benim çok acil bir işim var, şehre gideceğim ama merak etmeyin, benim yerime yardımcım alım yapacak.’ Ve adam gitmiş... Köylüler o gün ormanda dolansalar da tek bir maymuna dahi rastlamamışlar ve üzgün bir halde meydana dönmüşler. Onların bu halini gören yardımcı da onlara şöyle bir teklif sunmuş: ‘Şu büyük kafesteki maymunlar var ya... Ben onların tamamını size tanesi otuz beş dolardan satayım ama patrona söylemeyin sakın, o gelince siz de ona elli dolardan satarsınız!’ Köylüler birikimlerini bir araya getirip bütün maymunları satın almışlar. Sonra adamı da, yardımcısını da bir daha gören olmamış.” Şinasi’ye dönüp, “Şimdi borsanın nasıl çalıştığını anladın mı biraz?” deyince herkes kahkahayı bastı.

*

Ayça ve Handan kahvaltıdan sonra ev temizleme işine giriştiler. Sohbet ede ede salonla mutfakı bitirdiklerinde Münevver geldi ve onlara şöyle bir bakıp gülümseyerek kızına çıkıştı. “Kızım misafire iş yaptırılır mı hiç? Aaa! Ne kadar ayıp!”

Handan itiraz etti. “Aman Münevver teyzee! Ben misafir miyim?”

Kadın boynunu büktü. “Öyle ama... Yoldan geldiniz.” Salona göz gezdirince söylenmeyi kesip koltuğa oturdu. “Ama çok güzel olmuş! Mis gibi! Bir ay olmuştur süpürüp silemedim doğru dürüst, hep üstten yaptım. Elinize sağlık!”

Ayça konuyu değiştirdi. “Halamın durumu nasıl? Amcamlara mı gitti?”

Münevver iç geçirdi. “Yok yok! Belindeki ağrı için yeni testler yaptılar bugün. Birkaç gün hastanede kalacak teşhis konulana kadar. Yengen yanında kaldı. Gelme dedi bana!”

Ayça şaşırıldı. “Allah Allah! Hangi dağda kurt öldü?”

Münevver omzunu silkti. “Bilmem. Pek anlayışlıydı bugün.”

Handan araya girdi. “Gözlerini fark etmiştir Münevver teyze! Gözlerinin altı mosmor olmuş. Sen uyusana biraz biz evi temizlerken.”

Kadın başını salladı. “Bu gece ağrısı çoktu ya... Ben de pek uyuyamadım. Doğru söylüyorsun. Ben şuraya kanepeye uzanayım biraz.”

Ayça annesine pike ve yastık getirdi. Sonra da Handan’la beraber arkadaki odaları temizlemeye gittiler.

Münevver bir süre elektrik süpürgesinin sesini dinledi. İkisinin sohbete koyulduğunu anlayınca gülümsedi. Aslında çok uykusu vardı, fakat midesindeki yanma hissi geçmeden dalamayacağını anlayınca bir hap almaya karar verdi. Uzun süredir hasta baktığından sessiz hareket etme konusunda uzmanlaşmıştı. Ayaklarının ucuna basarak görüncesinin odasına yöneldi. Tam o sırada yandaki odadan Handan’ın sesini duydu.

“Mecnun doğru söylemiş. Sen tanımadığın bir adamla yattığın için değil, kafanda bir şeyleri çözümleyemediğin için, sonra da saçmaladığın için ölmek istemişsin.”

“Yani... Berk’le çıksaydım, onunla bir şeyler yaşasaydım, bunlar olmaz mıydı? Ben de öyle düşünüyorum şimdi ama o zaman... Yani ablam öldükten sonra hoşlandığım biri de olsa... Bir erkekle çıkma fikri bana çok şey geldi...”

“Çok ne geldi?”

“Bilemiyorum. Sanki ablama ihanet ediyormuşum gibi, sanki onun ölümüne üzölmüyormuşum gibi olacaktı. Öyle hissettim işte, ne bileyim.”

“Hah! Al işte, tipik Güneş söylemi! Sizde genetik demek ki.”

Bir sessizlik oldu. Münevver duyduklarının şokuyla odanın kapısında kalakalmıştı, ne içeri girebiliyor ne geri dönebiliyordu. O sırada kızının sesini duydu.

“Handan abla sana bir şey soracağım... Ablam... Yani... Nasıl soracağımı da bilmiyorum ama...”

“Direkt sor!”

“Ablam biriyle çıktı mı? Yani böyle şeyler yaşadı mı?”

Handan içini çekti. “Bir-iki denemesi oldu sadece... Ve uzun sürmedi...”

“Yani ablam... Bakire ölmedi herhalde?”

“Öldüğünde Rahibe Teresa kadar bakireydi Ayçacım.” Gülümsedi. “Madalyasını almıştır umarım.”

“Yaaa!”

“Yaaa...”

“Ama neden? Yani nasıl olur? Ablam... İşte dedin ya... Bir-iki kişiyle çıkmış!”

“Sebep buydu.”

“Nasıl yani?”

“Güneş çok modern görünür ve düşünürdü. Yani hayata bakışı benden farklı değildi. Gerçekten değildi! Ama iş pratiğe gelince çok gelenekseldi. Bunu kendisi de açıklayamıyordu, bu konuyu defalarca tartıştık.”

“Ne diyordu?”

“Birçok şey! Komikti durum. Geleneksel erkekler ona göre değildi, kendisi gibi düşünen erkeklerle de düşündüğü gibi yaşayamadığından yakınlaşamıyordu! El ele tutuşmaktan öteye gidemiyordu ve el ele tutuşmak bile onu çok üzüyordu ayrılınca. Bunlar seksi çok doğal kabul eden adamlardı düşünsene... Böyle düşünmeyen erkeklerden hoşlanması dahi söz konusu olamazdı! Eee? Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu? Bu sorunu çok konuştuk ve varabildiğimiz tek sonuç, küçüklükten gelen bazı şeylerle...” Kısa bir süre düşünüp aklına gelen her şeyi söylememeye karar verdi. “Baban öldükten sonra kendi kendine böyle bir kısıtlama getirmiş olabileceği oldu. Yakınlaşamıyordu kimseyle!”

“Tuhaf! Sen bu konularda çok rahatsin. Yani o kadar yakındınız ki hiç mi etkilenmedi senden?”

“Yaaa! Demek ki sandığın kadar etkimiz yoktu birbirimizin üzerinde. Yani bir de... Biz birbirimizi hiçbir şeye zorlamazdık ki! Ben düşüncelerimi söylüyordum tabii ama bu farklı bir şey. Ailelerimiz, yetiştirilme tarzımız... Her şey farklıydı! Benim her şeyden önce ‘insanın bedeni kir tutmaz, günah tutmaz... sen kalbine dikkat et’ diyen bir ananem vardı.”

Kısa süreli bir sessizlikten sonra, “Haklısın,” dedi Ayça.

Handan’ın ses tonu sitemkârdı. “Ama ben bu işe biraz bozuldum Ayça, haberin olsun! Mecnun’a anlattığın iyi olmuş, ona bir şey demiyorum ama Foça’da o kadar zor zamanlar geçirdin madem, her gün beraberdik! Neden bana anlatmadın? Hadi onu da geçtim, ölmeyi düşünecek kadar sıkıştın da neden Münevver teyzeye anlatmadın bu olanları?”

“Neee? Anneme müii? Kadın kalp krizinden öldü Handan abla!”

Münevver geldiği gibi sessizce salona döndü. Gözlerine hücum eden yaşları akıtmamak için olağanüstü bir çaba harcayarak kendini kanepeye bıraktığında nabzının hızla attığını duyabiliyordu.

*

Maral koltuğunda dönerek ayağa kalktı ve pencereye gidip dışarıyı seyretmeye başladı. İçi kıpır kıpırdı. Efdal’ın bakışları aklından çıkmıyordu. Onu ilk defa üç hafta önce, otelde bir grup yemeğinde görmüştü. Sonra tek başına birkaç akşam yemeğe gelmişti adam ve genç kadın otel

müdürü olarak onunla ilgilenirken hakkında epey bilgi sahibi olmuştu ama adamın da kendisiyle ilgileneceğini hiç düşünmemişti doğrusu.

Yirmi sekiz yaşında, uzun boylu, kumral ve çok yakışıklı bir üsteğmeni. Üstelik kıdemliydi. Biraz önce telefon edip Maral'ı yemeğe mi davet etmişti? Tam olarak ne dediğini tekrarladı zihninde: "Müsait olduğunuz bir akşam, otel dışında bir yerde beraber yemek yiyebilir miyiz acaba?"

Birden işkillendi. "Çok seviniyorum ama hangi akşam olacağını bilemiyorum. Programıma bakıp hangi akşam olacağına ben karar verebilir miyim?" derken çok mu istekli görünmüştü?

Aslında adam oteli aradığı için onun cep telefonu numarasını alabilmeyi amacı ama şimdi düşününce bu fikir biraz saçma geldi. Biraz daha ağırdan alsa daha mı iyi olurdu acaba?

Omzunu silkerek, "Ya bir daha aramazsa? O zaman ne olacaktı?" diye söylendi ve kendine hak verdi.

Efdal... Ne kadar değişik bir isim... Ne demek acaba? İsmi anlamını internetten araştırmak üzere tekrar koltuğuna oturdu ve önünde duran faturaları görünce yapması gereken işleri düşünmeye başladı. Muhasebeciyi araması gerekiyordu ama yapması gereken daha önemli bir iş vardı. Hay Allah! Neydi? Neydi? Hah! Bar Kaptanı... Telefona uzanıp dahili numarayı tuşladı. "Bana hemen Bar Kaptanı'nı yolla! Teşekkür ederim."

Adamı beklerken, acaba bu işi ertelesem mi, diye düşündü bir an. Keyfini bozmaya ne gerek vardı? Hayır! O kendini bilmez garson kız kırtarak ortalarda dolaşmanın hesabını verecekti! Gülçin!

İki gece önce aniden otele gelmiş ve onu bir turist grubuyla sohbet ederken görünce bir köşeye çekip uyarılmıştı. Bir önceki gün ise gündüz çalışıyordu. Maral onu belli etmeden izlemiş ve gördüklerinden pek hoşlanmamıştı. Emirlerine riayet etmeyen kat görevlisiyle aynı kaderi paylaşacaktı mecburen.

Sadece görevimin sorumluluklarını yerine getiriyorum, diyerek kendini ikna ederken kapının tıkladığını duydu. Omuzlarını dikleştirerek, "Buyrun," dedi.

Otuzlu yaşların ortasında, orta boylu ve zayıf bir adam olan Bar Kaptanı Ezel, masanın önüne gelince durdu. "Beni çağırmışsınız."

Maral eliyle işaret etti. "Buyrun oturun Ezel Bey. Sizinle personelinizden biri hakkında konuşmak istiyorum. Gülçin."

"Gülçin Hanım. Evet?"

Maral bu vurguya biraz kızdı. Kimden nasıl bahsedeceğini ondan öğrenecek değildi. "Gülçin görevini layıkıyla yerine getirmiyor. Kendisini şahsen uyardım ve dikkate almadı. Müşterilerle laubali olmaya devam etti. Sizden onun işine son vermenizi rica ediyorum."

Adam bir süre cevap vermeden düşündükten sonra sakın bir sesle sordu: "Neden Gülçin Hanım'ı çağırıp siz kendiniz işine son vermiyorsunuz Maral Hanım?"

Maral böyle bir soru beklemiyordu, bir an afalladıktan sonra toparlandı. "Bar Kaptanı sizsiniz! Bir işletmenin... Bu otelin bir işleyiş düzeni var!" Adamın ciddi ve biraz da sert bulduğu tavrını yumuşatmak için gülümseyerek sürdürdü sözlerini. "Hiyerarşi denir buna, biliyorsunuzdur."

Adam ciddiyetini bozmadan cevap verdi. "Gayet iyi bilirim. Ancak bana söylemeden Gülçin Hanım'ı uyardığınıza göre bu sizin pek önemseydiğiniz bir konu değil. Yanılıyor muyum?"

Maral birden öfkelenmişti. Emrindekilerle ne zaman yumuşak konuşsa hepsi haddini aşıyordu. Bu aşırı özgüvenli adamdan da zaten işe başladığından beri hoşlanmıyordu. Parmağını adama doğrultarak konuştu. "Siz bana işimi öğretemezsiniz. Gülçin'in işine son vereceksiniz. O kadar."

Adam ayağa kalktı ve gayet sakın bir tavırla konuştu. "Bu durumda, bugün içinde, Gülçin Hanım'ın görevini nasıl ihmal ettiğini, yazılı olarak bana sunmanızı istiyorum. Ona göre değerlendirmem yapacağım. Eğer bunu yapmazsanız..."

Maral bedenine yayılan öfkeyi bastıramadı. Resmen tehdit edildiğini hissederek araya girdi. "Sunmazsam n' olur?"

Adam, "Süha Bey'den sizin ve benim bulunduğum bir toplantı isteyeceğim. Başka bir konu yoksa ben çıkıyorum," dedikten sonra odayı terk etti.

Maral hiç ama hiç beklemediği bu tavır karşısında o kadar şaşırmış ve o kadar kızmıştı ki birkaç dakika hareket etmeden kapıya baktı. Bir Bar Kaptanı? Bir otel müdürüyle nasıl bu şekilde konuşurdu? Hem de sıradan bir garson uğruna. Bu olacak şey değildi!

*

Aysel'in koluna girmiş yürüyen Nurcan nefes nefeseydi. "Sonra eve geldim. Tam marketten aldıklarımı yerleştirirken baktım ki masa örtüsü yok. Selma'ya almasam neyse... Nerde unuttuğumu da bilemedim. Geri döndüm artık. Tek tek uğradım dükkânlara. En son, aldığım yere girdim, meğer orda unutmuşum."

"Şu haline bak Nurcan, ter içinde kalmışsın! Rafet'le iş görüşmesine gideceğimizi bile bile neden çarşıya çıktın? Hem de iki kere! Şarttı sanki."

"Aman ne bileyim? Hemen hallederim zannettim. Akılsız köpeği yol kocatırmış, benimki de o hesap."

"Bir telefon etseydin, arabayı isterdim Uğur'dan, buraya bari yürümezdin."

Otelin bahçesine yaklaşırlarken Nurcan kesik kesik konuştu. "Geldik, geldik işte! Arabaya ne gerek var, azıcık terledim sadece!" Arkadaşını dürtüp gülümseyerek sürdürdü konuşmasını. "Bak! Hanımağa oturuyor orda geniş geniş. Makam odası da bu bahçe mi bunun? Hiç içerde olduğunu görmedim, ne zaman gelsek burda bu kadın."

"E hep yazın geldik. İçerde oturup da isilik mi olsun kadın sıcakta?"

"Ama şimdi hava o kadar sıcak değil..."

Aysel onu dürterek fısıldadı. "Sus, ayıp olacak."

Rafet o sırada gazetesinden başını kaldırıncı onları gördü ve "Hoş geldiniiz, buyrun buyrun," diyerek ayağa kalktı.

Nurcan, "Kusura bakmayın ben çok terliyim, ben öpmeyeyim," dedikten sonra sandalyeye oturdu ve Aysel'in 'ya sabır!' bakışlarına aldırmadan çarşı macerasını kadına da anlattı.

Rafet onlara ne içmek istediklerini sordu ve yanına telefonu almadığını fark edince, "Siz soluklanın, ben şimdi geliyorum," diyerek içeri girdi.

Aysel söylendi. "Nurcan, biz buraya oturmaya mi geldik? İş konuşacağız. Kadına iki saat anlattın da anlattın. Ona ne senin masa örtünden?"

Nurcan, acaba bu küçük nutuktan dolayı Aysel'e bozulup surat etsem mi diye kısa bir süre düşündü ve böyle bir durumda alınganlık göstermenin olgun bir davranış olmadığına karar vererek omzunu silkti. "Ne var bunda? Giriş konuşması olarak düşün. Kaynaşmış olduk böylece."

O sırada Rafet geldi ve yerine otururken, "Uğur Bey bir iş konusunu görüşecekler deyince merak ettim. Hayırdır?" dedi gülümseyerek.

Aysel kaşlarını kaldırarak sordu: "Uğur hiçbir şey demedi mi?"

Rafet başını iki yana salladı. "Yooo."

Aysel içinden, her zamanki Uğur, diye düşünerek gülümsedi. "Biz Nurcan'la bir iş kurmaya karar verdik." O sırada garson kahveleri getirince konuşmasına kısa bir ara verdi ve sonra arkadaşına dönerek, "Değil mi Nurcan?" diye sordu.

Kahvesinden bir yudum alan arkadaşı, "Hı-hı," diyerek başını sallamakla yetindi.

Uğur'un bir hayli varlıklı olduğunu bilen Rafet, kadının küçük bir otel açacağını ve bu konuyla ilgili bilgi almak için geldiğini düşünmüştü nedense. "Bilgi almak için geldiniz herhalde, buyrun."

"Ne bilgisi?" diye sordu Nurcan merakla.

Rafet şaşırıldı. "Uğur Bey bir işten bahsedince... Otel falan açacaksınız sandım..."

"Haaa otel değil!" dedi Nurcan araya girerek. "Aslında bilgi almaya geldik. Doğru ama kurabiyelerin tarifini alacağız."

Rafet irkilerek, "Olmaz! O tarif benim!" dedi.

Aysel hızla düşündü ve arkadaşına giriş konuşmasını sen yap dediği için bin pişman oldu, hiç ama hiç politik değildi şu Nurcan! En son söylenecek şeyi en başta söyleyiveriyordu. Konuşmanın bir iş konuşmasından başka her şeye benzemeye başladığını düşünerek lafa girdi. "Şey... Nurcan

biraz yanlış ifade etti...” Arkadaşının ifadesinin değiştiğini fark etti. “Biz yani... Yanlış ifade ettik. Biz... Şey... Biz bir iş yapmaya karar verdik.” Diğerlerinin yüzüne baktı, Nurcan sakinleşmişti ama Rafet biraz sert görünüyordu. Yumuşak bir sesle konuşmaya özen göstererek sözlerine devam etti. “Oturduk düşündük Nurcan’la, ne iş yapabiliriz diye... Biliyorsunuz, biz çok yakın arkadaşız ve beraber yapabileceğimiz bir iş olsun istedik.” Rafet başını sallarken Nurcan’ın yüzünde hoşnut bir ifade belirdi. “Biliyorsunuz, ev yemeği işi çoğaldı son yıllarda. Uğur da bize, yapacağınız iş yemek içmekle ilgili olsun ama hiçbir yerde olmayan bir şey olsun, diye akıl verince sizin o dillere destan kurabiyeleriniz geldi aklımıza.” Rafet’in hafifçe gülümsediğini görünce rahatladı.

Kısa bir süre kimse konuşmayınca Rafet sordu: “Sonra?”

Aysel arkadaşına baktı. Nurcan kocasının umut kırıcı konuşmalarından dolayı bu işe ilk günkü heyecanla bakmıyordu ve psikolojisi hassastı. Konuşmaya onun devam etmesi daha iyi olacaktı. “Gerisini sen anlatsana Nurcan,” deyince arkadaşı gülümseyerek konuşmaya başladı.

“Biz de... Tarifi bize verme konusunda sizinle anlaşırsak, bir fırın açarak sizin kurabiyelerinizi satmaya karar verdik. Sadece kurabiye satacağız.”

Rafet bir kaşını kaldırarak sordu: “Balıklıova’da satılan un kurabiyeleri gibi mi?”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Nurcan. “Orda ekmek ve başka unlu mamuller de satılıyor. Biz sadece ve sadece sizin kurabiyelerinizi yapıp satacağız.”

Rafet daha detaylı sormaya karar verdi. “O kurabiyeleri marketlere falan satıyorlar ya, onu demek istedim. Yani sadece Foça’da mı satacaksınız, İzmir’e marketlere filan da satacak mısınız?”

Aysel dürüstçe cevap verdi. “Valla biz o kadar uzun boylu düşünmedik henüz. Burda, Foça’da satacağız ama talep olursa o zaman düşünürüz.”

Rafet durumu özetledi. “Çok fazla plan program yapmadınız, detaylı düşünmediniz yani?”

Nurcan kendini suçlu hissederek cevap verdi. “Düşünmedik Rafet Hanım. Biz profesyonel değiliz ki ev kadınıyız, biliyorsunuz. Sadece iş yapmak istiyoruz ve yapabileceğimiz iş olarak bunu bulduk. Anlaşırsak tabii.”

Rafet nasıl bir fırın olacağı konusunda sorular sordu ve Aysel fırını nereye nasıl açacaklarından donanımına, muhasebe işinin nasıl yürüyeceğine kadar Uğur’la konuştukları her şeyi anlattı. Kocasını bu işle bizzat ilgilenecekti.

Bunun üzerine Rafet onlara kurabiyeler için aldığı tekliften ve neden anlayamadıklarından bahsetti. İki arkadaş teklif edilen paranın miktarını duyunca birbirine bakıp bir süre konuşmadı.

Aysel yıllardır biriktirdiği altınlarla bu işi çözemeyeceğine üzülmüştü. Aslında istese Uğur muhtemelen birkaç yüz bin lira verirdi ama bunu istemiyordu. Yaşadığı bunca şeyden sonra bir şeyi de kendi başarmak istiyordu. Demek ki başka bir iş yapmaları gerekecekti. Konuşmaya başladığında sesinde hayal kırıklığı vardı. “Yanlış anlamayın bizi, kurabiyelerin tarifi için bu fiyat az bile! Bir milyon da istesiniz hakkınız ama bizde bu kadar para yok. Nurcan’la bendeki para bunun yarısı falandır.” Gülümsemeye çalıştı. “O da bütün işler için. Yani kısa kesmek gerekirse biz bu tarifi satın alamayız. Neyse... Her şeyin hayırlısı. Kısmet değilmiş...” Nurcan’a baktı. “Biz gidelim o zaman...”

Rafet güldü. “Durun ayol. Siz de o parayı verin diye anlatmadım ki o hikâyeyi ben! Aklıma geldi... Yıllardır bu kurabiyeyi yaparım, azıcık arayla üst üste iki talip çıkınca şaşırımdım. Bir de ben... Sizin benden tam olarak ne istediğinizi anlamadım.”

Nurcan yüzünü düşürerek cevap verdi. “Biz de tarifi satın almak istiyoruz.”

Aysel kabaca bir hesap yaparak ekledi: “Biz en fazla yüz elli bin lira civarında verebiliriz. Ha bir de... Adı istediğiniz gibi ‘Atlas Kurabiyeleri’ olur tabii. Bizim için fark etmez...” diyerek arkadaşına baktı. “Değil mi Nurcan?”

Nurcan başını salladı. “Tabii tabii.”

Rafet düşüncelere daldı. Bu işi Yannis’le konuşmak istiyor ama onun hiç karışmayacağını, hayırlısı olsun gibi temennilerden öte bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Gökhan’a söylese... Amaaan yıllardır otelle ilgili işlere bile kafa yormazdı ki oğlu. Aslında bu fikirden çok hoşlanmıştı. Para o kadar da umrunda değildi. Atlas’ın adını alacaktı kurabiyeler! Ama tarifi verip bu işin dışında kalma fikrinden pek hoşlanmamıştı doğrusu. Kim hazırlayacaktı kurabiyeleri? Bakalım

aynı şekilde yapabilecekler miydi? Aklına takılanları sormaya karar verdi. “Peki kim yoğuracak? Kim pişirecek? Eleman alacak mısınız?”

Nurcan dudaklarını kıvrarak Aysel’e bakınca başını öne eğerek açıkladı arkadaşı. “Ben bu konuyu düşündüm. İşin büyük kısmını Nurcan ve ben yapacağız ama bir-iki eleman şart tabii.”

Rafet garanti istiyordu. “O elemanların tarifi başkasına vermeyeceği ne malum?”

Aysel gülümsedi. “Onlar tarifi bilmeyecekler ki! Ben şahsen yoğurma işini bile elemana bırakmayı düşünmüyorum. İçindekileri sadece biz bileceğiz.”

Rafet tekrar düşüncelere dalarken sessizlik uzadıkça uzadı.

“İsterseniz siz bizim teklifimiz biraz düşünün Rafet Hanım,” dedi Aysel sonunda dayanamayarak. “Birkaç gün, birkaç hafta belki, kolay bir karar değil neticede...”

Rafet hızla araya girdi. “Yooo yooo, benim düşünceğim bir şey yok. Ben bu konuda size başka bir teklif sunayım, isterseniz siz düşünün.”

“Nedir?” diye sordu Aysel merakla.

Rafet arkasına yaslanarak cevap verdi. “Sizi pek tanımıyorum ama Uğur Bey’e güvenim tamdır. Bu durumda... Ben sizin paranızı istemiyorum. Tarifini satmayacağım ama size tarifini veririm. Karşılığında ise üçüncü ortak olurum. Kuruluş masraflarına karışmam! Sizin kadar da durmam fırında! Sadece gelir kurabiyeleri yaparım. Sabah, öğle veya akşam. Ne zaman vaktim olursa. Bazen de duruma göre vakit yaratırım tabii! Size de bir güzel öğretirim. O zaman kurabiye yapan üç kişi oluruz. İşletmesi, eleman alması, açıp kapamasıyla ilgilenmem. Muhasebeyle falan da ilgilenmem. Net kâr da tam olarak üçe bölünür. Tabii tarifini sadece üçümüz bileceğiz! Bu da yasal olarak garanti altında olacak. Siz bu teklife ne diyorsunuz?”

*

Mecnun, Gürkan ve Ece çalışmaya ara vermiş çay içerek sohbet ediyorlardı. O sırada seraya kırklı yaşlarda, koyu gri takım elbiseli bir adam geldi. Selam vererek onlara doğru yaklaştı. Mecnun yerinden kalkarak, “Buyrun,” deyince adam ona şöyle bir bakıp, “Mecnun?” diye sordu.

“Benim.”

“Ben İzmir’den geliyorum. Hami Bey yolladı beni. Şirketin alım satım sorumlusuyum. Adım Ruhan.”

Mecnun kaşlarını kaldırıp, “Haaa evet. Buyrun,” diyerek adamı Ece ve Gürkan’la tanıştırdı.

Gürkan çalışacağını söyleyerek izin istedi ve hemen uzaklaştı. Ece onun ardından bakarken ortamda yabancı biri olduğunda onun hemen ortadan yok olduğunu düşündü. Hayatında tanıdığı en az konuşan insandı.

“Çay içer misiniz?” diye sordu Mecnun bu sırada adama.

Adam gülümsedi. “Çok iyi olur.”

Ece Mecnun’a işaret ederek mutfağa gitti. Döndüğünde adamlar iş konuşmaya başlamışlardı. Ruhan serayı göstererek sordu: “Daha büyük bir yer sanıyordum. Yani yapacağınız işi düşününce... Eleman bu kadar değil herhalde?”

Mecnun güldü. “Eleman sorun değil.”

Adam emin olmak istedi. “Hami Bey binalarla eş zamanlı bitmesi konusunda çok ısrarlı. Ne diyorsunuz? En geç üç ayda bitirebilecek misiniz?”

“Ölüm kalım olmazsa biter, merak etmeyin.”

“O zaman gelecek pazartesi başlıyorsunuz?”

“Evet.”

“Pekiii... Listeyi hazırladınız mı?”

“Hazırladım,” dedikten sonra içeriden bir dosya getirdi Mecnun ve adama verdi.

Adam dosyada bulunan üç-dört kâğıda şöyle bir baktı ve “Tamam, bunların hepsi pazartesiye sitede olacak. Bizzat halledeceğim bu işi. Başka bir şey gerekirse beni arayın,” diyerek Mecnun’a kartını verdi. Tekrar etrafa göz gezdirdi. “Ne güzel burası! Çok güzel hakikaten,” deyip şehir hayatının zorluklarından bahsetmeye başladı. Ece’ye ve Mecnun’a sorular sordu.

Bir buçuk saat kadar sohbet ettiler. Mecnun adamdan hoşlanmıştı. Adam ise onun anlattığı konulara kattığı mizaha, konuşma şekline ve ortama ait her şeye bayılmıştı. Etrafta dolanan kedilerden bazılarını sevdi, birkaç çiçek hakkında detaylı bilgi aldı ve sohbet senli benli sürdü. Gitmek üzere ayağa kalktığına her ikisiyle de el sıkıştı ve tam ayrılırken büyük bir tereddüt yaşayarak, “Mecnun, sana özel bir şey sorabilir miyim? Ama aramızda kalacak,” dedi.

Mecnun gözlerini yumarak cevap verdi. “Buyrunnn.”

“Bu iş için anlaştığın fiyat... Çok fazla. Astronomik! Hakkındır veya değildir, bu değil konu. Piyasayı biliyorum... Hep böyle mi senin fiyatın? Ve bu işi nasıl aldın? Çok merak ettim.” Gülümsedi. “Tabii istersen cevap verme ama cidden merak ettim bu iş nasıl oldu diye.”

Ece de konuyu tam olarak bilmediğinden adamın merakına ortak olarak Mecnun’a baktı.

Mecnun gülümsedi. “Fiyatım diye bir şey yok aslında. Çünküüü... Ekonomi terimleriyle konuşursak, takasın yerini alan para, gayet sahte bir icat. Tüm dünyada kabul gördüğü gibi hayati bir yanı yok. Ben piyasadaki değerimi veya değersizliğimi... Kendim belirlerim. Kafama göre takılırım yani. Adamına göre! Bu yapacağım işi mesela. Normalde onda birine yaparım, sevdiğim bir adam olursa bedava da yaparım ama bu senin Hami’ye yapmam.”

Onu gülümseyerek dinleyen Ruhan kakhaha atmamak için dudağını ısırды ve merakla sordu: “Tamam da... Belli ki Hami Bey’i tanıyorsun. O bu parayı ödemeye nasıl razı oldu? O kısmı anlamadım ben.”

Mecnun şöyle bir düşündükten sonra konuştu. “Sana iki soruyla cevap vereyim. Sen müteahhit Remzi Bey’i tanıyor musun?”

“Evet?”

“Pekiii... Sidik yarıştırmak diye bir deyim duydun mu hiç?”

Ruhan kakhahasına engel olamadı.

*

Handan üniversiteden bir arkadaşı olan Adak’la buluşmuştu. Çiçek Pasajı’nda bir yere oturmuş, bir şeyler atıştırarak sohbet ediyorlardı.

Adak son birkaç yılda yaşadığı iş ve özel hayatındaki zorluklardan bahsetti biraz. Büyük bir aşkla ve umutla evlendiği kocasından boşanalı üç yıl olmuştu ve beş yaşındaki kızına hem annelik hem babalık yapmak zorundaydı. Son bir senedir otuz yaşındaki erkek kardeşi Ekin’le yaşıyordu. Adam Ankara’da Çevre Mühendisliği’nde okumaya başlamış ama üç yılda ikinci sınıfa geçmeyi başaramamıştı. Okulu bırakıp askerlik işini halletmiş, döndükten sonra da Nevşehir’de anne ve babasıyla türlü sorunlar yaşamaya başlayınca ablasının yanına gelmişti. Adak’a göre kardeşinin herhangi bir işte sebat edemeyen bir yapısı vardı. Babasının birçok beklentiyle çocukluğundan beri oğlunun üzerine fazla yüklenmesi sonucu kardeşinin kendine güveni zedelenmişti. Annesine ve babasına ise durum oldukça farklı görünüyordu: Ekin kapitalist sisteme karşı olma adı altında tembelliği yaşam şekli haline getirmişti.

Adak içini çekerek tamamladı sözlerini. “Şu an ne çalışmaya ne de bir şeylerle meşgul olmaya niyeti var. Bakalım, sabretmek lazım. O da bir yol bulacaktır kendine diye bekliyorum.”

“Bence de. Muhtemelen hoşuna giden şeyin ne olduğunu bulamamıştır henüz ama bu durum da zor tabii. Ceylin’le anlaşıyorlar mı bari?”

Adak gülümsedi. “Hem de nasıl! Ölüyor dayı dayı diye peşinde. Aslında ben memnunum bu durumdan. Ceylin’in hayatında bir erkek figürü oldu hiç değilse! Babasıyla aynı şehirde olsa n’olacak? Ebeveyn olma geni yok adamda. İstanbul’da trafiği sorun edip iki ayda bir ancak alıyor çocuğu. O da üç-dört saat anca!”

Bir süre sonra sohbet yön değiştirdi ve eski arkadaşlardan, Ankara’dan, Güneş’ten bahsettiler. Adak, Handan’ın Foça’ya geliş hikâyesini dinledi. Yannis’i duyunca heyecanlandı ve pek çok soru sordu. Handan son dönemde gelişen olayları anlattı ve kendisiyle ilgili keşfettiklerinden bahsederken, “Birbirimizi öfkeliendirecek, kızdıracak konuları ya da şöyle diyeyim birbirimizin

kabul edemeyeceği şeyleri iyi biliyormuşuz! Ve bu noktalarda birbirimizin üstüne gitmiyormuşuz,” deyince Adak şöyle bir düşündü ve omzunu silkti.

“Bu normal bence. Birçok arkadaşlıkta böyledir. Böyle olmazsa yürümez ki çoğu arkadaşlık.”

“Bu belki birçok açıdan kabul edilebilir. Dediğin gibi düşününce normal geliyor ama bunun büyük bir zararı var insana. Düşünürken bir noktayı keşfettim, işte o nokta çok kötü.”

“Nedir o?”

“Tekrarladığımız hatalar! Özellikle erkeklerle ilişkilerimiz konusunda. Güneş de ben de aynı hatayı tekrarladık durduk.”

Adak onu tam olarak anlayamamıştı. “Daha iyi açıklarsan anlayacağım.”

“Daha bugün konuştuk Ayça’yla. Güneş... Biliyorsun, doğru dürüst bir kere sevgilisi oldu hayatında. Toplasan dört ay sürmedi. Sonra kendini herkese kapadı. Bunun sağlıklı olmadığını ben o kadar net görüyordum ki ama ne zaman irdelemeye çalışsam kendince çocukluktan gelen bazı şeylere dayandırırdu meseleyi.”

Adak onayladı. “Güneş bu konularda çekingendi.”

“Benimle kıyaslandığında! Çok muhafazakâr bir çevrede büyümüştü biliyorsun. Sorunu çözmek için zorladığımda, sıkıntılarını, neler hissettiğini anlatırdı. Sonunda haksız mıyım dediğinde, hep haklısın derdim! Ama... O da bana aynısını yapardı.”

Adak şaşırı. “Senin böyle sorunların olmadı ki!”

“Ben de öyle sanıyordum ama bende de farklı bir sorun varmış. Şimdi iyi dinle bak! Sen benim kimseyle beraber olmadığım bir dönem hatırlıyor musun? Üniversiteden beri diyelim, sevgilimin olmadığı bir dönem?”

“İh! Bunu... Biz Serap’la Ankara’ya geldiğimizde konuşmuştuk hatırladın mı? Nihal falan da vardı? Ama bu normaldi. Güzel kadınsın! Bence bunun sebebi erkeklerdi.” Gülerek ekledi: “Talep çoktu. Sen de hoşuna gidenle çıktın, ne var bunda?”

Handan önemli bir noktayı yakalamıştı, işaret parmağını kaldırarak arkadaşının sözünü kesti. “Bak bak! Şimdi sen de aynı Güneş gibi konuştun! Beni onaylayan, beni destekleyen konuşma tarzı.” Gülümseyerek açıkladı. “Ayça bunu anlatmaya çalışıyordu işte bana.” Şarabından bir yudum alarak sürdürdü konuşmasını. “Ne dedin bak! Bence bunun sebebi erkeklerdi dedin!”

Adak fikrinde ısrarcıydı. “E ama öyleydi Handan!”

“İsterse peşimde yüz adam olsun... Ben evet demek zorunda mıydım? Her zaman birinden hoşlanabilir mi insan? Hayatımın hangi döneminde yalnız kaldım ben? En uzun dönem, Güneş öldükten sonra Çetin’den ayrılıp Yannis’e evet diyene kadar geçen süre, biliyor musun? O da birkaç ay! Dahası... Yalnız başıma bir evde yaşadığım için tek başıma yaşayabiliyorum yanılığısına düşmüş olmam.” Adak hayretle kaşlarını kaldırıncaya devam etti açıklamasına. “Ben hiç ama hiç tek başıma olmamışım ki şu hayatta! Belki de bundan özellikle kaçmışım. İroni de şu: Tek başıma gayet güzel yaşayabildiğime inandırmışım kendimi, iyi mi? Hep birileriyle olmak...”

“Böyle söyleyince... Şimdi düşününce... Eee? Devam et!”

“İki ilişki arasında altı ay, bir sene, iki sene, hiç ama hiç tek başıma kalmamak! Ayça haklıymış. Gerçekten de milletin ilgisine alışkınmışım. Ne kadar ilginç! Birtakım şeyleri ne kadar geç anlıyor insan, değil mi?”

Adak kaşlarını kaldırarak, “Evet aslında... Açıkladığın gibi bakınca haklısın... Geç anlıyor insan, bunu biliyorum bak,” dedi.

Handan biraz hüzünle sürdürdü konuşmasını. “O da tabii ömrün varsa... Kendinle gerektiği gibi konuşmayı becerebilirsen.”

Adak kadehini kaldırdı. “En zoru da bu değil mi? Çünkü insanın kendisiyle gerçekten konuşması, aynı zamanda kendisini acıtması anlamına geliyor.”

*

Kahvede sakın bir an yakalayan Uğur, defteri alıp içerideki köşesine çekildi. Bir süre defteri seyretti. Okumaktan kendini alamayacağını bilmesine karşın acı çekme korkusundan bir türlü

kurtulamıyordu. Öte yandan okuduğu her harf, her kelime, her satır, hatta sadece defteri elinde tutması bile Meriç'le beraber olması anlamına geliyordu.

Yine rastgele bir sayfa açmaya hazırlanırken zihninden yükselen yalvarışla karışık komuta hayret etti: Meriç, beni üzme! Bugün bana güzel şeyler söyle...

Bir-iki dakika kadar bu düşüncesine kafa yordu. Bir açıklama getiremeyince bu konuyu sonra düşünmeye karar vererek defteri açtı:

Merhaba Lâl,

Bugün...

Yaşım otuz beş olmuşken... Uğur'dan sonra ne yaşarsam yaşayayım, zihnimdeki sorular bir gün bile sasmamışken...

Hüzünle yarenliği kanıksamışken...

Sonunda... Müthiş bir şey fark ettim!

Hem de ne fark ediy...

Öğle yemeğini yedikten sonra şöyle biraz bahçede oturmak istedi canım. Kantinden bir kahve alıp bahçedeki masalardan birine iliştim ve etrafı seyretmeye koyuldum...

Aslında aklım bir hastayla meşguldü ve baktığım yerleri gördüğüm, duyduğum sesleri anladığım pek söylenemezdi...

İki kişinin söylediği cümlelerin durmadan tekrarlanmasıyla zihnimdeki düşüncelerden yavaş yavaş sıyrıldım ve bir bütün olarak bahçede oturduğum yere gerçekten geldim önce...

Ve sonra tekrarlanan cümleleri anladım:

- Oğlum n'apıyorsun? Koşma, düşeceksin!

- Koşmak... Koşmak... Koşmak...

Sesler sol taraftan geliyordu... Bakıtım...

Beş, en fazla altı yaşında, esmer bir çocuk, masaların etrafında gözlerini arada bir kapatarak kendinden geçmiş bir halde koşuyordu.

Ama nasıl bir koşma!

Çocuğun aldığı keyif, kelimelerle tarif edilemez... Annesi, düşmesinden ve canının acımasından korktuğu için uyarıyordu tabii...

Esas, çocuğun ne dediği önemliydi: Koşmak...

Çocuk... Kuşkusuz müthiş zevk aldığı bir şeyi yapıyordu ve mutlak mutlulukla şöyle diyordu: Koşmak...

Ben koşuyorum... Hızlı koşuyorum... Bahçede koşuyorum, dememişti...

Özne yok... Fül yok... Nesne yok... Dolaylı dolaysız tümleç yok...

Çocuk, fül olmuştu...

Şimdi...

Eğri oturalım ve doğru konuşalım mı?

Yıllardır şu kafamın içinde dönen cümlelere bak!

Başlangıç noktası hep aynı: Uğur'a âşıktım... Uğur bana âşıktı...

Sonra da buna bağlı sorular... Neden böyle yaptı? Ben ne yaptım? Ne oldu? Yoksa o âşık değil miydi?

Vır vır vır... Dır dır dır...

Doğru konuşalım:

Bu ne küçüklük!

Bu ne kadar kocaman bir küçüklük!

Kocaman bir küçük olup da çocuk olamamak!

Çocuk yaaa! Bu, çocuk! Koşmak, diyordu, koş-mak...

Fark ettim sonunda...

Ne Meriç önemli, ne de Uğur...

Bütün sorular... Ve kendimi... Ve Uğur'u bırakıyorum artık...

Mutlak özgürlüğün resmini gördüm nihayet... İş, olmaya kaldı...

İnceden bir huzur indi göğsüme... Bir yaban mutluluk...

Hadi sen de bu şarkızı söyle:

*Aşık olmak, âşık olmak, âşık olmaaak...
Bunu bir kez başarınca... İşte o zaman...
O zaman gerçeğin şarkısını söyleyeceğim:
Aşk olmak, aşk olmak, aşk olmaaak...*

*

Nurcan ve Aysel, Rafet'in teklifini konuşa konuşa eve dönmüşlerdi. Kadının 'olmaz! o tarif benim!' ifadesi dönüş yolundaki muhabbetlerine damgayı vurdu ve bol bol güldüler.

"Hadi sen de gel, ben yemek yaparken konuşuruz işte!" dedi Nurcan arkadaşına eve vardığında. Zeytinyağlı barbunyayı ocağa koydu ve yoğurt çorbasını karıştırırken aklından geçenleri söyledi. "Keşke hemen kabul etseydik be Aysel! Düşündükçe daha mantıklı geliyor teklif. Bütün para sende kalıyor. Masraftan kaçmadan, istediğimiz gibi bir fırın açabiliriz, düşünsene! Tamam, her işle biz meşgul olacağız ama böylesi daha iyi. Biz de bunu istiyorduk! Tarifi bize kârın üçte birine vermiş oluyor, hakkaniyetli bir anlaşma bu bence."

Yeşil çayını içerken bir süre düşündü Aysel. "Bence de. Adil. Gayet adil."

"O zaman niye hemen tamam demedik? Sen bir şey demeyince ben de sustum."

"Rafet kesin konuşmadı mı? Şimdi cevap vermeyin, iyice düşünün, ölçün biçin ondan sonra cevap verin demedi mi?"

Nurcan arkadaşına bakarken omzunu silkti. "Desiinn. Ya vazgeçerse? Biz de onun gibi düşünmeye gerek yok diyebilirdik. Bak o nasıl kendinden emin bir şekilde, düşünmeye gerek yok dedi? Eee bizim gibi mi? Yıllardır iş yapıyor tabii."

"Niye vazgeçsin? Teklifi yapan o! N'apacak tarifi? Belli ki en önemli varlığı torunu. Kocası da öldü. Yazık... Kim bilir ne zorluklar çekmiştir o da!"

"Amaaan... Olan ölene olur be Aysel! Afife teyzem derdi ki: *Diri baş dirlüğünü düzzer gider, olan ölene olur.*"

"Doğru demiş, başın sağ mı, her şey yoluna giriyor. Şöyle ya da böyle!"

O sırada Rıza gelip mutfağa girdi. Aysel'e hoş geldin dedikten sonra ne piştiğine baktı. Nurcan, Rafet'le görüşmelerini hevesle anlatmaya başlamıştı ki adam sırtarak karısının sözünü kesti. "Amaaan bırakın Rafet'i, fırını mırını! Akşam yemeğini böyle uydurma yapan adamın kurabiyesi neye benzer kim bilir Nurcan! Yok muydu şöyle pişecek doğru dürüst bir şey?"

*

Adak ve Handan Çiçek Pasajı'ndan ayrıldılar. Hava henüz kararmıştı. Sohbet ederek ve vitrinlere bakarak İstiklal Caddesi'nde dolaşırlarken bir dükkânın önünde durdular ve dışarıya taşan parçayı dinlemeye başladılar. *Zaz* söylüyordu: *Je Veux.*

Adak, "Bayılıyor buna," dedi ve ellerini hafifçe bacaklarına vurarak ritim tutmaya başladı.

O sırada Handan'ın telefonu çaldı. Annesinin aradığını görünce şaşırarak açtı telefonu. "Merhaba anne."

"Handan nerdesin?"

"İstanbul'daaa. Babama söyledim ya!"

"Biliyorum, biliyorum. Orda acil bir işin yoksa hemen yarın Foça'ya dönebilir misin?"

Handan endişelenmişti. "Yok... Yani acil bir şey yok, dönebilirim ama n'oldu ki?"

Emel çok kızgındı. "Bir şey yok! Ben sabah binip Foça'ya geliyorum. Tek başıma! Akşama varırım. Babana tek kelime edersen seninle ömür boyu konuşmam, hakkımı da helal etmem, ona göre! Tamam mı? Söz mü?"

"Tamam! Söz! Ama n'oldu anne? Kısacık anlatsana! Babam... İyi mi?"

"Baban gayet iyi! Domuz gibi maşallah! Ben seninle konuşuncaya kadar babanla konuşmayacaksın bak! Neyse... Gelince anlatırım. Hadi güle güle..." diyen Emel telefonu kapadı.

